

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.279 van 16 januari 2001
in de zaak A. 57.014/VII-18.986.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. WESSELING en Th. SOETAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brugmannlaan 451

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Ghanese nationaliteit, op 11 maart 1994 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de op 11 januari 1994
betekende beslissing van de Minister van Binnenlandse
Zaken van 4 november 1993 houdende verwerping van het
dringend verzoek tot heronderzoek van de beslissing tot
weigering van verblijf van 18 februari 1993, met bevel
om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 49.655 van
13 oktober 1994 waarbij de vordering tot schorsing van
de tenuitvoerlegging wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1997
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2000, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 november 2000 ;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. MAENAUT die, loco Advocaat Th. SOETAERT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. V e r z o e k e r , van Ghanese nationaliteit, komt op 24 december 1992 in België aan en verklaart zich op 29 december 1992 vluchteling.

1.2. Op 18 februari 1993 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 4 november 1993 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissing tot weigering van het dringend verzoek tot heronderzoek van de beslissing tot weigering van verblijf van 18 februari 1993, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De Minister van Binnenlandse Zaken verwijst in die beslissing uitdrukkelijk naar het ongunstig advies voor verblijf van 10 september 1993 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd gehoord op 17 maart 1993.

Hij verklaarde sinds mei 1992 lid te zijn van de "NEW PATRIOTIC PARTY" (N.P.P.). Op 3 november 1992 stelde betrokkene vast dat er gefraudeerd werd tijdens de verkiezingen. Betrokkene klaagde dit aan bij de Verkiezings Commissie. Op 6 november 1992 vernam hij dat hij gezocht werd. Op 4 december 1992 verliet hij Ghana per schip.

Vooreerst dient opgemerkt dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hij heeft zijn land immers preventief verlaten op basis van vage geruchten.

Bovendien zijn zijn verklaringen te vaag om er enig geloof aan te kunnen hechten. Zo geeft hij geen enkele uitleg waarom hij juist tot de N.P.P. is toegetreden.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van Meester VRIJENS geen nieuwe elementen aan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen doorslaggevende elementen voorhanden zijn die de weigering van verblijf in vraag stellen. Bijgevolg geeft de Commissaris-generaal een ongunstig advies wat het verblijf van XXX op het grondgebied betreft. Hij meent bovendien dat in de huidige omstandigheden betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven of zijn vrijheid in gevaar verkeert.

(...).".

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Verzoeker put een eerste middel uit schending van artikel 1, A (2) van de Conventie getekend te Genève op 28 juli 1951, bekrachtigd bij de wet van 26 juni

1953 dewelke bepaalt dat het begrip 'vluchteling' toepasselijk is op elke persoon : 'die, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waar hij zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft ten gevolge van dergelijke gebeurtenissen, daarheen niet kan, of uit hoofde van bedoelde vrees, niet wil terugkeren'.

Dat uit het feitenrelaas meer dan voldoende blijkt dat verzoeker aan de voorwaarden in dit artikel vooropgesteld, voldoet. Het politieke engagement van verzoeker heeft, inderdaad, voor gevolg gehad dat hij het slachtoffer van vervolgingen in de zin van genoemde Conventie is geweest.

Dat de bekritiseerde beslissing dan ook artikel A ten 1e ,A(2) van de Conventie van Genève schendt.";

2.1.2. Overwegende dat verzoeker louter betoogt dat hij omwille van zijn politieke engagement het slachtoffer is geworden van vervolgingen en daardoor onder de toepassing van Vluchtelingenconventie valt, zonder deze stelling verder uit te werken; dat een middel dat op zulk een summiere wijze is ontwikkeld de Raad van State niet toelaat de wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Het tweede middel volgt uit de schending van artikel 52 & 2, 2 van de wet van 15 december 1980 en de foutieve motivatie.

In zoverre dat de betwiste beslissing artikel A ten 1e, A (2) van de Conventie van Genève , getekend op 20 juli 1951 schendt, in de mate dat zonder enige verantwoording, deze de criteria voorzien in deze bepaling niet ten voordele van verzoeker toepast voor het toekennen van het politiek asiel.

Dat in de fase van ontvankelijkheid, 'er enkel vereist wordt dat de betrokkene een koherente uiteenzetting van de feiten geeft. Men heeft geen enkel getuigenbewijs noch geschriften opgevraagd' (Minister van Justitie, Parl. Doc. Senaat, 1990/1991, nr 107-6/2, p. 11)

In zoverre de tegenpartij meent dat verzoeker niet het slachtoffer is geweest van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève en hij zijn land op

preventieve wijze heeft verlaten op basis van vage geruchten.

Terwijl de woorden 'met gegronde vrees' van artikel 1 van de Conventie van Genève zowel een subjectief element als een objectief element bevat. Dat 'bovendien, een aanvrager van het statuut van vluchteling het voorwerp kan geweest zijn van verscheidene maatregelen die op zichzelf geen vervolgingen uitmaken (bijvoorbeeld, verschillende discriminatoire maatregelen), waarbij zich in zekere gevallen andere vijandelijke toestanden voegen (bijvoorbeeld een algemene atmosfeer van onzekerheid in het land van oorsprong).

In dergelijke gevallen kunnen de verscheidene elementen, allen samengenomen, bij de aanvrager een geestesgesteldheid verwekken die toelaten redelijkerwijs te stellen dat hij vreest vervolgd te zijn om kumulatieve redenen' (Guide des Procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, H.C.R., Genève, 1979, p. 15).

Dat er hier op dient gewezen te worden dat verzoeker eerst in zijn eigen land gevlucht is, en dat het slechts op grond van door zijn partij bevestigde inlichtingen was dat hij genoodzaakt werd het land te verlaten.

Terwijl de tegenpartij eveneens beweert – ten onrechte – dat verzoeker een vaag verhaal heeft gegeven en de motivaties niet kon omschrijven die hem ertoe dreef lid te worden van de partij.

Inzoverre geenszins uit het administratief dossier blijkt dat de verscheidene verhalen van verzoeker vaag zijn in de mate dat deze als praktisch onbestaand kan beschouwd worden.

Dat uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker het slachtoffer van vervolgingen werd omwille van zijn politiek engagement en het militeren voor de democratie in zijn land. Dat verzoeker een nog gedetailleerder feitenrelaas bij huidig verzoekschrift voegt.

Daar hij terecht meent niet naar billijkheid gehoord geweest te zijn. (Cfr. infra).

Dat bij gevolg, de redenen die hem ertoe aanzette zijn land van herkomst te verlaten wel degelijk de motieven zijn voorzien in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève met betrekking tot het statuut van de vluchtelingen.

Dat het te betreuren valt dat de bedoeling van de wetgever niet geëerbiedigd wordt. Dat indien men inderdaad het principe van de ontvankelijkheidsfase aanvaardt, de inhoud van dit begrip restriktief geïnterpreteerd dient te worden.

Dat men jammer genoeg dient vast te stellen dat men zich vaker houdt aan een cijfermatig geïnspireerde rethoriek dan aan de eerbiediging van de door de opeenvolgende wetgevers aangekondigde bedoelingen.

Dat men erop dient te wijzen dat deze notie van het begrip ontvankelijkheid louter subjectief is in hoofde van de afgevaardigden, en dat hiertegen geen enkele beveiliging voorzien is.

Dat wel integendeel, men bepaalde verantwoordelijken, met de vrees voor de statistieken voor ogen, hoort overwegen dat de weigering de regel is, en de ontvankelijkheid de uitzondering. Dat deze overwegingen zich verwijderen van de inhoud van dit begrip (Cfr. o.a. Parl. Doc. Kamer 1986-1987, nr 689).

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en de bepalingen van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 schendt.";

2.2.2. Overwegende dat verzoeker, enerzijds, een theoretische uiteenzetting geeft van een asielaanvraag in de ontvankelijkheidsfase en, anderzijds, betoogt dat zijn relaas niet vaag is, waarbij hij "een nog gedetailleerder feitenrelaas bij huidig verzoekschrift voegt", zonder de motieven waarop de bestreden beslissing steunt in concreto te bekritisieren; dat het de Raad van State niet toekomt de opportuniteit van de bestreden beslissing te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde overheid; dat het de Raad enkel toekomt de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Het derde middel volgt uit de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat een welgevestigde rechtspraak vereist dat elke administratieve handeling gefundeerd is op exakte, pertinente en aanvaardbare motieven, welke indien zij niet uitdrukkelijk werden geformuleerd, uit het administratief dossier moeten blijken opgesteld in de loop van de uitwerking van deze handeling" (La motivation formelle des actes administratifs - Loi du 19 juillet 1991, Actes de la Journée d'Etude du 8 mai

1992, Collectif, Faculté de Droit de Namur, 1992, p. 131).

Dat in huidige zaak dit niet het geval is. Aangezien de afgevaardigde van het C.G.V.S. onder andere de verklaringen van verzoeker niet weergeeft en dat het bijgevolg evident is dat geen enkele controle uitgeoefend kan worden.

Dat de motivatie bijgevolg niet aan de vereisten beantwoordt.";

2.3.2. Overwegende dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de bestreden beslissing "onder andere" zijn verklaringen niet weergeeft; dat de eerste alinea een samenvatting van verzoekers vluchtrelaas bevat; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker een vierde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Het vierde middel volgt uit schending van artikel 6.1 van de Conventie ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, bekrachtigd bij wet van 13 mei 1955 en het algemeen rechtsbeginsel van het billijke proces.

Dat de door de Belgische autoriteiten aangewende middelen, met name op het niveau van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (C.G.V.S.) duidelijk onvoldoende zijn.

Dat buiten het reeds aangeklaagde dwangbeeld van de statistiekcijfers, het voor de afgevaardigde van het C.G.V.S. zeer moeilijk is de opgelegde 'kadans' - te weten vier dossiers per dag - te respektieren - zonder dat, zelfs onvrijwillig, de behandeling van bepaalde dossiers daaronder te lijden heeft, zoals hier het geval is.

Dat deze kadans er soms toe lijdt dat men zich van sommige dossiers 'af maakt'.

Dat beschikt werd dat 'het aan de tegenpartij toekomt de nodige middelen te verschaffen opdat de zending van de openbare diensten uitgevoerd wordt overeenkomstig de regels van een behoorlijk bestuur waarbij een billijke procedure gerespekteerd dient te worden. Zij kan zich niet verschuilen achter de overbelasting van deze commissie om een afwijking op deze regels te verantwoorden' (Arrest van 7 september 1993 nr. 423.923)

Dat bijgevolg, verzoeker meent dat hij niet op billijke wijze gehoord werd.";

2.4.2. Overwegende dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, tot het besluit komt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder artikel 6, §1, van het EVRM vallen; dat het Hof het in de paragrafen 40 en 41 als volgt verwoord :

"40. La Cour conclut que les décisions relatives à l'entrée, au séjour et à l'éloignement des étrangers n'emportent pas contestation sur des droits ou obligations de caractère civil du requérant ni n'ont trait au bien-fondé d'une accusation en matière pénale dirigée contre lui, au sens de l'article 6 § 1 de la Convention.

41. Partant, l'article 6 § 1 ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

PAR CES MOTIFS, LA COUR

Dit, par quinze voix contre deux, que l'article 6 § 1 de la Convention ne s'applique pas.

(...)"

dat de kritiek aangaande het "dwangbeeld van de statistiekcijfers" nergens op slaat; dat het integendeel een blijk is van behoorlijk bestuur, om bij een toevloed aan asielaanvragen, een extra inspanning te leveren; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizendeen, door :

de HH.	L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.